

Cuprins

<i>Confesiune</i>	5
<i>Nota traducătoarei</i>	19
I. Serbările zeiței Isis	21
II. Practica medicală	31
III. Vocea	41
IV. Iisus	63
V. Răstignirea, Învierea și Pogorârea Duhului Sfânt	153
VI. Evanghelia	231
VII. Jurnalul	249

Confesiune

„Și va fi în zilele din urmă, zice Dumnezeu.
Voi turna din Duhul Meu peste orice trup
Și vor profetiza fiii voștri și fiicele voastre
Și tinerii voștri vedenii vor avea
Și bătrânii voștri vise vor visa.
Și chiar peste servii și peste servele Mele
În zilele acelea voi turna din Duhul Meu.“

Ioil 3, 1–2

Menționez de la început că descoperirea acestui papirus este rezultatul unui vis.

Sub titulatura de „botanist“ se ascunde un savant englez care a cercetat grote în deșertul Arabiei, a făcut săpături la Marea Roșie, a scris cărți despre diversele lui descoperiri. În primăvara anului 1977, la Londra, a primit o scrisoare de la un prieten care făcea săpături în Iran, să vină să-i descifreze scrierea unor monumente funerare. În drum, s-a oprit la Paris, s-a întâlnit cu un editor, a făcut ceva cumpărături și și-a luat viza pentru Iran. Seara, la hotel, înainte de culcare, a aruncat o privire în pașaport. Din greșeală, i se pusese viza pentru Liban. La telefon,

funcționara de la aeroport i-a răspuns: „Domnule, dormiți liniștit, mâine dimineață vă schimbăm viza și vă duceți unde doriți.“

Noaptea, l-a visat pe bunicul lui, mort de treizeci de ani (pe parcurs, vei afla ce influență covârșitoare a avut bunicul asupra vieții și activității acestui om). Bunicul i-a spus: „Ce cauți în Iran? Du-te în Liban și vei găsi ceva care să sature foamea lumii.“ Ca de obicei, a ascultat de bunic și s-a dus în Liban.

Plimbându-se prin pădurea de cedri, s-a întâlnit cu botaniști libanezi în căutare de plante medicinale. Împreună, au trecut cu barca de cealaltă parte a Iordanului. La despărțire, botaniștii l-au rugat să-i aștepte, să treacă iar împreună Iordanul, că n-au decât o singură barcă. Merghând agale prin pădure, atras de feeria peisajului, englezul s-a oprit deodată și, șocat, s-a rezemat de un copac. Nu-i venea să creadă că ceea ce vedea era realitate: sus, pe o stâncă, era cocoțată o ciupercă uriașă, mare cât o umbrelă bărbătească. De aproape, cum cădea soarele pe ea, fiind roșie și groasă de patru degete, părea carne proaspătă. Și-a zis imediat: „Cu ea poți să îndestulezi cel puțin douăzeci de persoane. Cu asta, dacă o cultivi în serie, într-un secol sature foamea lumii.“ A examinat de jur-împrejur peretele stâncii, ca să găsească vreo scobitură pentru a se cățăra. Negăsind, a scos ceva scule din sacul pe care îl purta în spate și a făcut două găuri în stâncă. A pus un picior și a ajuns sus. L-a pus și pe al doilea. Când a întins mâna spre ciupercă, stânca s-a sfărâmat, iar el a căzut într-o grotă.

A ieșit printr-o deschizătură laterală din peretele stâncii, care pe afară era acoperită de frunzișul unui copac. A făcut înconjurul stâncii în căutarea ciupercii. Absolut nimic, nici urmă de ciupercă.

A doua zi și, apoi, o lună în șir a tot căutat grota, dar n-a mai găsit-o. În fine, făcându-și bagajul de plecare, era

nehotărât încotro s-o ia – spre Iran sau spre casă – când, la radio, a auzit despre cutremurul din România. Avea un prieten la București și, astfel, s-a ivit posibilitatea de a se interesa de cutremur și de consecințele lui.

Eu eram în vizită chiar la gazda la care a tras el, fiind prietenă cu Margareta, soția prietenului lui, și așa l-am cunoscut.

După prezentările de rigoare, a scos din valiză un rulou de papirus învelit în piele neagră, având imprimat pe el un cerc alb și, în cercul alb, o cruce albă.

– Iată ce-am găsit într-o grotă din Liban, a zis el.

L-a întins pe masă și, imediat, s-a răspândit un parfum exotic.

– Ce lucru frumos! l-am admirat cu toții.

Privindu-l, el ne-a explicat:

– Este scris în secolul I după Hristos și, cum văd aici Pilda semănătorului, este cineva care scrie despre pildele lui Iisus.

L-a lăsat gazdei în păstrare și a plecat în Vrancea, să facă observații asupra cutremurului.

În fiecare zi din cele două săptămâni cât a lipsit, eu și Margareta am întins papirusul pe masă, l-am admirat, l-am pipăit, i-am inhalat parfumul.

– Ce hârtie fină! Ce scris ciudat! Numai litere una lângă alta și toate la fel. Cum s-o fi citind? ne spuneam.

La plecare, l-am rugat:

– Aș vrea să știu și eu ce conține acest papirus!

– Știți limba greacă? m-a întrebat.

– Nu! i-am răspuns.

– Latina?

– Da, m-aș descurca.

Amabil, mi-a promis că, atunci când mai vine, o să-mi aducă o copie a papirusului în limba latină. l-am mulțumit și a plecat.